

Pinksteren gebeurt nog steeds (Hand. 2,1-11 ; Joh. 20,19-23) (Viering)

Op Witte Donderdag zei Jezus tot zijn apostelen: “De Helper, de Heilige Geest, die de Vader in mijn naam zal zenden, Hij zal u alles in herinnering brengen wat Ik u gezegd heb” (Joh.15,26). En 50 dagen na Pasen, op Pinksteren - zo schreef Lucas in onze eerste lezing - werd die belofte werkelijkheid: de Geest daalt neer over de leerlingen (Hand. 2,4). Het ene lijkt naadloos op het andere aan te sluiten. Maar schijn bedriegt. Volgens Johannes (20,19+22) - we hoorden het daarnet in onze evangeliëlezing - ontvingen de leerlingen de Geest niet 50 dagen na, maar op Pasen zelf. De evangelist Marcus daarentegen lijkt geen weet te hebben van ‘de komst van de Geest’ (16,20). Ook andere geloofsverkondigers reppen er met geen woord over - tot grote ergernis van o.m. Paulus die er wel een grote fan van is (Hand. 19,1-2).

Betekent dat nu dat evangelisten en verkondigers elkaar tegenspreken? Neen. Het betekent wel dat we een onderscheid moeten maken tussen het *Pinkstergebeuren* en de *Pinksterverhalen*. Want dat er iets gebeurde of gebeurd was, daarover zijn ze het allemaal eens. Zij ondervonden immers aan den lijve dat er, behalve hun eigen inzet, ‘méér’ in het spel was, dat er ‘Iemand’ was die, gebruik makend van hún handen en monden, grootse dingen realiseerde. Maar hoe leg je die ongrijpbare ervaring uit aan derden? Verhalenderwijze dus - zeker in die tijd. Wat het Nieuwe Testament ons over het Pinkstergebeuren aanreikt, zijn dus diverse pogingen om het onzegbare te verwoorden.

En wij, gelovige lezers van tweeduizend jaar later, moeten de weg in omgekeerde richting gaan: doorheen die verschillende Pinksterverhalen proberen door te stoten naar dat moeilijk te omschrijven Pinkstergebeuren. En nagaan wat dit ons op vandaag te zeggen heeft.

1. Pinksteren betekende voor de apostelen allereerst *aangeraakt worden*. Zoals de aardse Jezus mensen aanraakte met Gods tederheid door zijn blik, zijn woord, zijn handen, zijn liefde, zo weten en voelen de apostelen zich ook nu aangeraakt tot in merg en been: Jezus komt in hen tot leven. Tot dan toe bang, terneergeslagen, opgesloten in zichzelf en tussen vier muren, kunnen zij - ‘moeten’ zij als het ware, gedreven van binnen uit - opnieuw en vernieuwd over Jezus gaan spreken.

Pinksteren is dus van binnenin aangeraakt worden... en daardoor veranderen, nieuw leven voelen, be-*geest*-erd worden, met nieuwe ogen zien en inzien, een nieuwe taal spreken...

2. In de Pinksterverhalen is sprake van een taal die door iedereen werd verstaan. Een wonder? Misschien. Maar zeker niet verwonderlijk: want hier is Gods Geest aan het woord, en die wil door iedereen verstaan worden.

Tussen de regels wordt gealludeerd op een ver verleden, toen mensen het in hun hoofd haalden om een toren te bouwen die tot in de hemel zou reiken. Een project dat doodliep in Babelse spraakverwarring. Dat kon ook niet anders: egotrippers die stijf staan van prestige-zucht kunnen immers niet samenwerken, die nekken mekaar zodra zij hun kans schoon zien. Pinksteren vertelt ons het tegenovergestelde: waar mensen Gods Geest aan het woord laten (in plaats van zichzelf te promoten) daar worden taalbarrières, cultuurverschillen en andere scheidsmuren gesloopt. Want samen luisteren naar de Geest brengt mensen bijeen, *vormt individuen om tot gemeenschap in Jezus’ naam*. Als wij Gods geschonken Geest in ons laten gedijen, als wij Hem de ruimte gunnen zodat Hij zich in ons en in ons midden thuis kan voelen, dan kan en mag ‘samen-kerk-zijn’ groeien als een gave: bij elkaar de rust vinden om samen te bidden, om er de warmte van het evangelie tastbaar te maken.

3. Let wel: Pinksteren is geen eindpunt. Dat de Geest ons omvormt tot gemeenschap is geen knusse geloofsremedie tegen eenzaamheid. Niet toevallig schrijft Lucas: “iets dat op vuur

